

جشن عکس نقره رویدادی است که هر ساله توسط دانشجویان و با کمک اساتید و هیئت علمی دانشگاه هنر برگزار می‌شود. امسال با کمی تاخیر شاهد برگزاری دور هفتم این رویداد در تاریخ ۹ دی ۹۶ بودیم که با گشایش نمایشگاه آثار منتخب افراد شرکت‌کننده در نگارخانه‌ی معاونت فرهنگی دانشگاه هنر همراه بود. این مسابقه در سه بخش اصلی برگزار شد که بخش اول عکس‌های دانشجویان رشته‌ی عکاسی، بخش دوم عکس‌های دانشجویان رشته‌هایی به جز عکاسی، و بخش آخر عکس‌های موبایلی را شامل می‌شد.

از میان تجمعات و اثرات گاز اشک‌آور عبور می‌کنم تا به تماشای آثار منتخب در نمایشگاه بایستم. در بخش اول شاهد ۱۲ مجموعه عکس از دانشجویان عکاسی سراسر ایران هستیم که توسط فرهاد سلیمانی، دکتر مترجم‌زاده و مهدی مقیم‌نژاد داوری شده‌اند که هر سه از اعضای هیئت علمی دانشگاه هنر هستند. نمی‌دانم علت سرازیر شدن اشک‌هایم سطح عکاسی عکاسان آکادمیک ایران است یا گاز اشک‌آور. ولی با همین چشمان خیس می‌توان گفت که به نظر می‌رسد در معیار انتخاب آثار تمرکز بیشتر روی فرم بوده است چرا که مجموعه‌های منتخب غالباً موضوعی ساده ولی فرمی یکسان دارند که آن را شبیه به مجموعه کرده است. البته نمی‌توان از وجود مجموعه‌هایی با موضوعات پیچیده‌تر و با بیانیه‌های عمیق چشم پوشی کرد. مثل مجموعه عکس فومن از خاطره شمسی‌پور که ارتباط معنی‌داری بین بیانیه و عکس‌ها در آن دیده می‌شود. اما می‌توان گفت که دانشجویان عکاسی در ایران (حداقل آنهایی که در این جشن شرکت کرده‌اند) هنوز صاحب نگاهی شخصی و متفاوت برای خود نشده‌اند. گویا رسیدن به مجموعه عکسی "خوب" در مقابل مجموعه عکسی "برنده" در اولویت پایین‌تری است.

بخش موبایلی از این جهت برایم جذاب است که همواره ترکیب عکس‌های موبایلی و موضوع شهر من را به یاد شبکه‌ی اجتماعی پرترفداری به نام اینستاگرام می‌اندازد. و همچون این شبکه که در آن عکس‌ها غالباً بدون امضا و در ابعاد کوچک و بدون توجه به نام عکاس بارگذاری می‌شوند، در اینجا نیز در بخش موبایلی اثری از نام عکاس به چشم نمی‌خورد. شاید این ترفندی از سوی دانشگاه هنر باشد تا عبارت "مرگ موبایل" را به جامعه‌ی هنری تزریق کند.

اضافه شدن بخش آثار اساتید به نمایشگاه کار جالبی بود که در جشنواره‌ای که از محیطی آکادمیک حاصل شده است لازم به نظر می‌رسید. دیدن عکس‌های اساتید یک دانشگاه در کنار عکس‌های دانشجویان همین اساتید می‌تواند معانی متنوعی در بر داشته باشد.

در مجموع گسترش اهداف و دامنه‌ی مخاطبین جشنواره عکس نقره به سطح کشوری و افزایش شرکت کنندگان آن نکته‌ی مثبتی است که نیازمند افزایش کیفیت برگزاری و بودجه‌ای متفاوت بود که علی‌رغم وجود انتظارات بالا از جشنواره‌ی امسال اتفاق نیفتاد.